

Sygn. akt III AUa 418/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty
Sędziowie:	SSA Maria Szaroma (spr.) SSA Marta Fidzińska - Juszcak
Protokolant:	sekr. sądowy Barbara Dudzik

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **Powiatowego I. W. w B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

przy udziale zainteresowanego **Z. A.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji wnioskodawcy Powiatowego I. W. w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydział VI Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 grudnia 2011 r. sygn. akt VI U 870/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 418/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 września 2012 r.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie **Powiatowego I. W. w B.** od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 10 maja 2011 r. stwierdzającej, że zainteresowany Z. A. podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia zawartych z Powiatowym I. W.w B. za okres od 18 maja 2005 r. do 28 lutego 2011 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że Z. A. był zatrudniony do 1990r. w Powiatowym I. W.w B. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. W 1990 r. Powiatowy I. W.w B. został sprywatyzowany. Z. A. z dniem 1 września 1990r. rozpoczął prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w ramach Spółki Cywilnej z J. R., którą prowadził do

dnia 17 maja 2005r. Z tytułu tej działalności odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. Z dniem 17 maja 2005 r. zlikwidował działalność gospodarczą i zatrudnił się na podstawie

umowy o pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy w Przychodni (...) w G., za wynagrodzeniem niższym od minimalnego wynagrodzenia pracowniczego. Wynagrodzenie Z. A. z tytułu tego zatrudnienia w r. 2008 wynosiło (...)zł, w r. 1009- (...)zł, w r. 2010- (...)zł. Jednocześnie Z. A. zatrudniony był na podstawie umowy zlecenia w Powiatowym I. W.w B. od 18 maja 2005r. do 31 grudnia 2011 r. Od 1 marca 2011 r. Z. A. został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przychodni (...) w S. u A. C. Ż.. Z tytułu umowy zlecenia średnie miesięczne wynagrodzenie Z. A. wynosiło około (...) tysięcy złotych. Powiatowy I. S.w B. dokonał zgłoszenia Z. A. tylko do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia na umowę zlecenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznając, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, wywiódł, że zgodnie z art. 6 ust. 1 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę i jednocześnie wykonująca umowę zlecenia zawartą z innym podmiotem niż własny pracodawca, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu pozostawania w stosunku pracy. Jednakże w przypadku, gdy podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu wykonywanej umowy o pracę jest niższa od minimalnego wynagrodzenia pracowniczego, osoba ta podlega obowiązkowym ubezpieczeniom również z tytułu wykonywania umowy zlecenia. Skoro zaś w okresie wykonywania umów zlecenia z płatnikiem Powiatowym I. W.w B. zainteresowany Z. A. uzyskiwał wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę z innym pracodawcą w wysokości niższej od minimalnego wynagrodzenia za pracę, to podlegał on obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym również z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia. Uznał więc Sąd Okręgowy, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odwołanie oddalił na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Powiatowy I. W.w B.. Zaskarżając go w całości zarzucił mu naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię art. 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w zw. z art. 44 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych i art. 16 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 744 ze zm.) poprzez uznanie, że zainteresowany Z. A. wykonując zawód lekarza weterynarii podlega ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umów zlecenia z Powiatowym I. W. od 18 maja 2005 r. do 28 lutego 2011 r. Apelujący zarzucił też naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji do jego zarzutów zawartych w odwołaniu i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że zainteresowany Z. A. nie podlegał ubezpieczeniom emerytalno-rentowym z tytułu wykonywania umów zlecenia od dnia 18 maja 2005 r., względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że zainteresowany Z. A. zawierając umowę zlecenia wprost oświadczył, że jest objęty ubezpieczeniem społecznym z tytułu stosunku pracy i że podstawa wymiaru składek na to ubezpieczenie jest wyższa od minimalnego wynagrodzenia za pracę. To zaś, zdaniem apelującego, było wystarczającą podstawą dla niego płatnika do braku naliczania i odprowadzania składek z tytułu zawartej umowy zlecenia. Tym bardziej, że nie miał powodów aby nie dać wiary oświadczeniu zainteresowanego, ani też prawnej możliwości pozwalających na zweryfikowanie podanych przez niego danych odnośnie wysokości wynagrodzenia z umowy o pracę. Ponadto apelujący podniósł, że łączący go stosunek prawny z zainteresowanym był stosunkiem szczególnego rodzaju podlegającym przepisom ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych i ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej. Upoważniają one bowiem powiatowego lekarza weterynarii do wyznaczenia lekarza weterynarii nie będącego pracownikiem inspekcji do wykonywania czynności z zakresu inspekcji weterynaryjnej, co następuje w drodze decyzji administracyjnej. To ta decyzja kreuje obowiązki stron i stosunek prawny, a nie umowa zlecenia będąca jedynie jej następstwem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie w pierwszym rzędzie należy zauważyć, iż stosownie do treści zaskarżonej decyzji, jej rozstrzygnięcie zależało od wyjaśnienia czy zainteresowany Z. A. w okresie od 18 maja 2005 r. do 28 lutego 2011 r. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia u Powiatowego I. W. w B., a nadto czy wynikający z tej okoliczności obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne spoczywał po stronie Inspekcji Weterynaryjnej skoro zainteresowany posiadał jednocześnie inny tytuł ubezpieczenia społecznego, a w ramach umów zlecenia nie wniósł o opłacanie wynikających z niej składek na ubezpieczenie społeczne.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są m. in.: pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów (pkt 1) czy osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami", oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4. Zaś wedle dyspozycji art. 9 ust. 1 tej ustawy, osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 10, 18a, 20 i 21, spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, są obejmowane ubezpieczeniami tylko z tytułu stosunku pracy, umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonują pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostają w stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego albo wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie. Mogą one dobrowolnie, na swój wniosek, być objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi również z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1a. W myśl powołanego art. 9 ust. 1a, ubezpieczeni wymienieni w ust. 1, których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy, członkostwa w spółdzielni, służby, pobierania świadczenia szkoleniowego, świadczenia socjalnego, zasiłku socjalnego lub wynagrodzenia przysługującego w okresie korzystania ze świadczenia górniczego lub w okresie korzystania ze stypendium na przekwalifikowanie w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a, podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1b i art. 16 ust. 10a. Jak zaś stanowi art. 9 ust. 1b, jeżeli ubezpieczeni, o których mowa w ust. 1a, spełniają jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z więcej niż jednego innego tytułu, stosuje się do nich odpowiednio ust. 2, zgodnie z którym osoba spełniająca warunki do objęcia obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z kilku tytułów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4-6 i 10, jest objęta obowiązkowo ubezpieczeniami z tego tytułu, który powstał najwcześniej. Może ona jednak dobrowolnie, na swój wniosek, być objęta ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi także z pozostałych, wszystkich lub wybranych tytułów lub zmienić tytuł ubezpieczeń, z zastrzeżeniem ust. 7.

Mając powyższe na względzie podkreślić należy, iż na gruncie niekwestionowanego przez żadną ze stron stanu faktycznego, jakichkolwiek wątpliwości nie mogło budzić stwierdzenie, iż pomimo jednoczesnego i wcześniejszego istnienia po stronie zainteresowanego Z. A. innego (odrębnego) tytułu ubezpieczenia w postaci umowy o pracę, również umowy zlecenia zawarte pomiędzy nim a Powiatowym Inspektoratem Weterynarii stanowiły tytuł obowiązkowego ubezpieczenia społecznego, a tym samym podstawę odprowadzania należnych składek na ubezpieczenia społeczne, albowiem podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy w przeliczeniu na okres miesiąca była w jego przypadku niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Jednocześnie wątpliwości nie mogło budzić również przyjęcie, iż wynikający z przedmiotowych umów zlecenia status płatnika składek, obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń

społecznych do obliczania, potrącania z dochodów ubezpieczonych, rozliczania oraz opłacania należnych z tytułu umowy zlecenia składek za każdy miesiąc kalendarzowy przysługiwał Powiatowemu I. W.w B.. W myśl art. 4 pkt 2 lit.a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych funkcjonujące na gruncie tej ustawy określenie płatnik składek oznacza m.in.: pracodawcę – w stosunku do pracowników i osób odbywających służbę zastępczą oraz jednostkę organizacyjną lub osobę fizyczną pozostającą z inną osobą fizyczną w stosunku prawnym uzasadniającym objęcie tej osoby ubezpieczeniami społecznymi, a zatem m.in. w stosunku prawnym z tytułu umowy zlecenia.

W tym kontekście jednoznacznie podkreślić należy, iż na gruncie rozpatrywanej sprawy brak było podstaw faktycznych i prawnych uzasadniających przyjęcie, iż w ramach spornych umów zlecenia to po stronie zainteresowanego Z. A. mamy do czynienia z płatnikiem, którym stosownie do treści art. 4 pkt 2 lit.d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest ubezpieczony zobowiązany do opłacenia składek na własne ubezpieczenia społeczne. W ramach toczącego się postępowania dowodowego strona odwołująca się nie wykazała bowiem, iż stanowiące przedmiot umowy zlecenia czynności z zakresu weterynarii były wykonywane przez zainteresowanego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, która to działalność w jego przypadku miałaby stanowić odrębny tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym w oparciu o art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wręcz przeciwnie, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadniał przyjęcie, iż w przypadku zainteresowanego mamy do czynienia wyłącznie z ubezpieczonym, będącym osobą fizyczną, podlegającą ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w ramach umowy o pracę oraz dodatkowo z tytułu umowy zlecenia zawartej z Powiatowym I. W.w B.. Jedynie wtedy wykonanie czynności w zakresie inspekcji weterynaryjnej nie stanowi samodzielnej podstawy podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu umowy zlecenia (art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych), jeżeli są one wykonywane w ramach prowadzonej przez przedsiębiorcę (podatnika) pozarolniczej działalności gospodarczej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2009 r., III UK 24/09, LEX nr 518053). Co więcej, jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2009 r. (III UK 27/09 ZNSA 2009/6/91), usługi świadczone przez lekarza weterynarii na podstawie decyzji powiatowego lekarza weterynarii o wyznaczeniu lekarza weterynarii, niebędącego pracownikiem Inspekcji Weterynaryjnej, do wykonywania czynności z zakresu działania Inspekcji Weterynaryjnej i po zawarciu stosownej umowy między wyznaczonym lekarzem a powiatowym lekarzem weterynarii, jeżeli są to czynności wykonywane pod nadzorem i w imieniu organów Inspekcji Weterynaryjnej, nie są wykonywane w ramach działalności gospodarczej. Jednoznaczne postanowienie, w świetle którego organy Inspekcji Weterynaryjnej sprawują nadzór nad prawidłowym wykonaniem powierzonych czynności z zakresu weterynarii na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 121, poz. 842 ze zm.) oraz innych przepisach z zakresu administracyjnego prawa weterynaryjnego zostało zawarte w ramach § 3 pkt 4 i 5 umów zlecenia (identycznych w treści a różniących się jedynie datą ich obowiązywania) zawartych przez zainteresowanego Z. A. z Powiatowym I. W.w B. (k. 6 koperta). Zatem w ramach rozpatrywanej sprawy obowiązek odprowadzania stosownych składek z tytułu wykonywania czynności z zakresu weterynarii w ramach umów zlecenia spoczywał na płatniku, którym jest odwołujący się Powiatowy I. W.w B.. Jak zaś podkreślił Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 10 października 2006 r. (III AUa 797/06 OSA 2008/2/3), obowiązek zapłaty składki we właściwej wysokości ciąży na płatniku składki i nie może on się z tego obowiązku zwolnić.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut apelacji, sprowadzający się do tezy o konieczności zastosowania w niniejszej sprawie wykładni funkcjonalnej art. 19 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, że jeżeli do opłacania składek na ubezpieczenie społeczne zobowiązany jest więcej niż jeden płatnik składek, to sam ubezpieczony jest obowiązany do zawiadomienia wszystkich płatników składek o przekroczeniu kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, który jednocześnie odpowiada za skutki błędnego zawiadomienia powodującego nieopłacenie należnych składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Całkowicie chybione byłoby tym samym twierdzenie, zakładające, iż w/w przepis winien zostać na zasadzie analogii rozciągnięty na wszelkie przypadki istnienia dla ubezpieczonego potencjalnie więcej niż jednego płatnika, z uwagi na brak w ustawie innej regulacji właśnie dla tej sytuacji, gdy płatnik nie ma możliwości pełnej orientacji w osiąganym przez ubezpieczonego przychodzie, stanowiącym podstawę wymiaru składek w poszczególnych latach, z uwagi na istnienie innych płatników. Oczywistym jest bowiem, iż normy prawa ubezpieczeń społecznych wynikają z przepisów o charakterze bezwzględnie obowiązującym (*iuris cogentis*), co sprawia, że powinny być precyzyjnie skonstruowane w celu ograniczenia

możliwości dokonywania potencjalnie różniących się interpretacji lub rozbieżnego ich stosowania w praktyce. Nadto, jako normy bezwzględnie obowiązujące, przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie zawierają unormowań pozwalających na jakiegokolwiek odstępstwa w tym zakresie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 roku, III AUa 482/07, Apel.-W-wa 2008/1/154). Co więcej, taka wykładnia funkcjonalna nie daje się pogodzić z jasnym i niebudzącym wątpliwości brzmieniem art. 19 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z utrwaloną w tym zakresie linią orzecniczą i dorobkiem judykatury, wobec jednoznacznego i niebudzącego wątpliwości brzmienia danego przepisu (*clara non sunt interpretanda, interpretatio cessat in claris*) brak jest podstaw do odwoływania się do dalszych reguł interpretacyjnych, a tym bardziej do zasad wykładni *sensu largo*, a konkretnie wnioskowań prawniczych, w tym zwłaszcza wnioskowania z analogii *in legibus, in iuris*. Nie jest zatem dopuszczalne zarówno zawężanie znaczenia słów użytych w normie prawnej, jak również ich interpretacja wbrew wynikom wykładni językowej. Nie można bowiem w drodze wykładni tworzyć normy prawnej, która nie wynika z przepisu. Dlatego pierwszeństwo ma zawsze wykładnia językowa, a dopiero wówczas, gdy zawodzi, prowadząc do wyników niedających się pogodzić z racjonalnym działaniem ustawodawcy i celem, jaki dana norma ma realizować, sięga się do wykładni systemowej, a w dalszej kolejności – funkcjonalnej. Przepis art. 19 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych winien być zatem wykładany zgodnie z jasnym i niebudzącym wątpliwości jego brzmieniem, który dotyczy odmiennego stanu faktycznego, nie znajdującego zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem nie mamy tu do czynienia z kwestią przekroczenia kwoty rocznej podstawy wymiaru składek. W tym miejscu podkreślić również trzeba, iż zainteresowany Z. A. nie złożył nieprawdziwego oświadczenia w przedmiocie posiadania innego tytułu ubezpieczenia. Podpisując umowy zlecenia potwierdził bowiem jedynie, iż posiada odrębny tytuł ubezpieczenia społecznego (który w jego przypadku stanowiła umowa o pracę) i nie wnosi o opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne wynikające z umowy zlecenia (§ 3 pkt 3 umów zlecenia). Co więcej, Powiatowy I. W.w B. dokonał weryfikacji prawdziwości złożonego przez niego zapewnienia w przedmiocie posiadania odrębного tytułu ubezpieczenia społecznego, nie sprawdzając jednak – tak przecież istotnej w tym zakresie kwestii podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, wynikającej z tytułu stosunku pracy (jako wcześniejszego tytułu ubezpieczenia społecznego) ani w ramach przedmiotowych umów, a konkretnie w ramach oświadczenia zamieszczonego w ramach § 3 pkt 3, jak również w trakcie rozmowy. Oczywistym zaś jest, że w świetle przepisów art. 9 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych posiadanie odrębного tytułu ubezpieczenia (np. w postaci zatrudnienia w ramach stosunku pracy) nie stanowi wystarczającej przesłanki uzasadniającej zwolnienie zleceniodawcy od obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu umowy zlecenia jako drugiego tytułu podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Zatrudniając zainteresowanego na podstawie umowy zlecenia strona odwołująca się nie zadała sobie trudu sprawdzenia faktycznej podstawy wymiaru jego składek z tytułu umowy o pracę u innego płatnika, choć wystarczyło zobowiązanie zleceniobiorcy do przedłożenia odpowiedniego zaświadczenia, tym bardziej, że jak podkreślała sama strona odwołująca się zawieranie przez nią przedmiotowych umów zlecenia na wykonywanie czynności z zakresu weterynarii z osobami, posiadającymi odrębny tytuł ubezpieczenia miało na celu wyeliminowanie po jej stronie obowiązku odprowadzania z tego tytułu należnych składek na ubezpieczenia społeczne. Oczywistym jest zaś, iż w zaistniałym stanie faktycznym sprawy podstawy do zwolnienia zleceniodawcy z obowiązku odprowadzania stosownych składek, w tym zwłaszcza poprzez przerzucenie odpowiedzialności na ubezpieczonego, nie może stanowić okoliczność zamieszczenia w powoływanej umowie zlecenia klauzuli o istnieniu odrębного tytułu ubezpieczenia i nie wnoszeniu o opłacanie wynikającej z tej umowy składek, skoro przedmiotowa formuła nie czyniła zadość wszelkim przesłankom, których spełnienie uzasadniało zwolnienie płatnika z tego obowiązku stosownie do treści art. 9 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W powyższym kontekście godzi się jeszcze zauważyć, iż na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie wpływa też zawarte w ramach w/w klauzuli oświadczenie, w świetle którego zainteresowany nie wnosi o opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zawartej umowy zlecenia (wobec istnienia odrębного tytułu ubezpieczenia społecznego). Bezsprzeczne jest bowiem, iż wobec bezwzględnego charakteru norm prawa ubezpieczeń społecznych, statuujących w zaistniałym stanie faktycznym sprawy obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne z uwagi na to, iż podstawa wymiaru składek z tytułu umowy o pracę zainteresowanego była niższa od podstawy określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę), kwestia opłacania stosownych składek nie pozostawała w gestii woli samego zainteresowanego. Wola ta

miałaby znaczenie jedynie w sytuacji, o której mowa w ramach art. 9 ust. 1b w zw. z art. 9 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przewidujących możliwość dobrowolnego (na swój wniosek) objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które jednakże wobec braku istnienia po stronie zainteresowanego więcej niż jednego innego tytułu ubezpieczenia nie znajdowały zastosowania w niniejszej sprawie. Oczywistym było zatem, iż w okolicznościach niniejszej sprawy wola ubezpieczonego nie ma znaczenia nie tylko przy braku odrębnego tytułu ubezpieczenia, ale i w sytuacji, w której podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tego odrębnego tytułu ubezpieczenia w postaci np. stosunku pracy jest niższa niż od podstawy określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę).

Na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie wpływało również odwoływanie się do przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 121, poz. 842 ze zm.). Oczywistym jest, że ustawa o Inspekcji Weterynaryjnej nie określa podstaw podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, gdyż samodzielnie reguluje to ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 11 sierpnia 2009 r., III UK 27/09, LEX nr 533671 i z dnia 9 grudnia 2008 r., I UK 138/08 OSNP 2010/11-12/144). W przeciwnym razie – tak jak trafnie podkreślono to w uzasadnieniu powoływanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2009 r. (III UK 24/09) – należałoby przyjąć, że ustawa o Inspekcji Weterynarii kreuje szczególną podstawę ubezpieczenia (a nie ma w niej żadnych regulacji w tym przedmiocie) wbrew sytuacji prawnej i woli lekarza weterynarii, który przyjmuje wyznaczenie i zawiera umowę o świadczenie czynności weterynaryjnych. Domena władztwa publicznego wyrażająca się w decyzji o wyznaczeniu lekarza weterynarii do zadań inspekcji nie rozstrzyga o podstawie jego ubezpieczeń społecznych. Nie stanowi to w ogóle jej przedmiotu (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 1999 r., III AUa 750/99, OSA 2000/5/23).

Z tych względów stwierdzić należy, iż zaskarżony wyrok oparty został na niewadliwych ustaleniach faktycznych i jest zgodny z prawem, a apelacja jako nie zawierająca usprawiedliwionych zarzutów podlegała oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c.